

ERENLER KATARI

ERENLER KATARI

Yokluklar içinden sıynılıp geldiler. Karanlıklar içinden ellerinde çerağlarla çıkıp geldiler. Kimisi güvercin donunda, kimisi cansız duvarın, kimisi aslanın üstüne bir nur içinden akıp geldiler. Kimisi Rum erenleri, kimi Horasan pirleri idi. Kırkların katarına uymuş, On İki İmamlar'ın yolunda, Ehlibeyt bendeleri olarak geldiler. Tüm Anadolu'yu, tüm Rumeli'ni baştan başa fethettiler. Issız dağ başlarına, vadi diplerine, ormanların kenarlarına veya dümdüz ovalara gelip fütursuzca, saygıyla oturup kaldılar. Bu sefer onlarda benlik atı değil hikmet atı vardı. Çölleri cennete çevirdiler, açları ve susuzları doyurdular, yıldızları gökten indirdiler, bağı bostan ettiler, güller yetirdiler.

Umutsuzluk diye bir sözcük yoktu onlarda, umut ettiler insanların gönüllerine. Sadece umut eklemekle kalmadılar, kinleri, kibirleri, hırsları yenmek için de herkes için geçerli ölümsüz reçeteler sundular. Konuştukları dillerle, bereket fıskıran elleriyle, kerametleriyle, adım attıkları beldelerde sular çıkıp, fidanlar yeşerttiler. Keramet ehliydiler. Bakışları İmam Ali'nin bakışıydı. Ceylanlarla arslanları kucaklarına aldılar, bir uzun yürüyüş eylediler, gönülleri birleyip, darda olanları dardan indirip, her gittikleri yere huzur getirdiler...

Hızır gibi darda olanlara yetiştiler, hem de tam zamanında ve tam yerinde...

Yaşanan bir coğrafya vardı; bozkırdı her taraf, talan edilmişti, yağma edilmişti, insanlar ekip biçemiyor, bir şeyler yetiremiyor, çocuklarını büyütüyor, hastalıktan kurtulamıyorlardı. Köle yerine konuluyor, itilip kakılıyorlardı. Kişiliklerini yitirmişlerdi. Özlerini yitirmişlerdi. Yaşama güçlerini kaybetmişlerdi. Direnme güçlerini kaybetmişlerdi. Gördükleri athılar onlara zulüm yağdırıyordu. Hırslı, kinli, zalim, gaddar, hayvandan daha hayvan varlıklar altında eziliyorlardı. Bağları, bostanları, tarlaları talan edilmişti. Su çıkan gözeleri kurutulmuştu, masmavi gökyüzünü kana bulamışlardı.

Keskin, dondurucu bir soğuk esiyordu, Anadolu'da ve Balkanlar'da. Karısının kızının namusu başkalarının elinde, hırsları öfkeleri kınında, gözyaşları ayaklarındaydı koca yiğitlerin, ak saçlı ak sakallı dedelerin, yaşmaklı ninelerin. Ürettiklerine yabancılaşmışlardı, yaşadıklarına pişman edilmişlerdi.

Yarin diye bir şey düşlemez olmuşlardı. Utanıyorlardı kendilerinden binlerce yıl önce buralarda yaşayıp gitmiş arkalarında nice heykeller, koca koca yapılar, sütunlar bırakmış eski uygarlıklardan geriye kalanlardan, onların canlı ruhlarından. Kendileri açlık, yokluk, sürgün nedeniyle bir umut olarak gelip yerleşmişlerdi bu kutsal ve bereketli topraklara. Daha daha daha batıya gitseler de böyle güzel bir coğrafyayla, böyle bir yurtla zaten karşılaşamazlardı. Bu topraklar ne de güzel diyarlardı. Dağı dağ, yaylası yayla, gölü göl, suyu suydular.

Ne de bereketli topraklardı Halep, Musul, Kerkük diyarı, tümünden Anadolu ve Tuna'nın boyları. Gidebilecekleri yerlere kadar gitmişlerdi. Yerleşmişlerdi. Ama çeteler vardı, haramiler vardı, yağmacılar vardı, işbirlikçiler vardı, istilacılar vardı, Moğollar vardı. Paralı askerler vardı, insanı birbirine kırdıran zihniyetler vardı. Açlık vardı, susuzluk vardı, üstelik bir gelecek de yoktu. Evladı olması gereken vatandaşını köle yapan devlet zihniyeti vardı, daha çok tüketmeye, sömürmeye alışmış alıştırmış bir zihniyet vardı devletin başında. Nedense hep elin gavurları daha akıllı, daha saygılı, daha bir refah içinde yaşıyorlardı.

Halk perişandı, halk çaresizdi, halk aç, halk işsiz, yurtsuz, topraksız, karamsardı. Bulutlar kaplamıştı gökyüzünü, insanlar unutmuşlardı, güneşi, ayı, yıldızları. Ot otluyorlardı, yaylaklarında hayvanları yoktu, ordan oraya sürülüp duruluyorlardı. Bazen istemedikleri halde zorla bir yerde oturmaya zorlanıyorlar bazen de tam tersi oturup yerleşmek isteseler de ordan oraya sürgün ediliyorlardı. Devlet diye sarıldıkları gücü elinde bulunduran hükmedicilerle insanların kanlarını içen çetecilerin yan yana olduklarını görüyorlardı. Nice savaşımlardan, nice kavgalardan bıkip usanmışlardı.

İşte fırtına içinde, bu kabus içinde, bu karanlık içinde bu topraklara geldiler erenler, veliler, ozanlar...

Korkusuzca geldiler, ormanları, dağları aşip geldiler. Tüm zorluklara karşı geldiler. Yanlarında bazen yarenleriyle geldiler, bazen bir hırka bir lokma dayandıkları büyük sopalılarıyla varıp geldiler. Geldiler dergahlar kurdular, tekkeler kurdular, ocaklar yakıldılar. Veya kendilerinden önce kurulan inanç ve kültür merkezi olan bu mekanlara sığındılar. Baldan tatlı sözleriyle yaralı gönülleri sağlıttılar. Bereketli ellerinden bostanlar yeşerdi. Her türlü zorluğa tahammül edilmesini öğrettiler ilk önce. Sonra yaşamda, bu yolda yılmınlığın olmadığını, sabrın her şeyin ilacı olduğu felsefesini aşıladılar insanların benliklerine. İnsanları ikna etmeleri çok zor oldu. Kimisi asi oldu, kimisi yaşadıklarından dolayı ilkin inanmadı onlara, kimisi garip karşıladı, kimisi küçümsedi. Bundan daha doğal ne vardı ki, kendi aralarında bile çekememezlik yok muydu? Benliğini yenemeyenler, keramet atına binemeyenler öbürlerini küçük görmemiş miydi? Hünkar Hacı Bektaş Veli bile güvercin donunda gelince boğazı sıkılmak istenmişti bir başkası tarafından. İşte hem insanlar hamlıklarından kurtulmaya hem de erenler daha kamilleşmeye birlikte devam etmişlerdi. Ama onların arasında öyleleri vardı ki, yazdıklarıyla, yaşamlarıyla, sözleriyle halkın gönlüne bir iyice kazandı ve ölümsüzlük arasına katıldılar. Binlerle ifade edilen bu Rum ve Horasan Erenleri'nin profili olarak gönüllerde yer edindiler. Tez zamanda Anadolu'nun ve Rumeli'nin mühürleri oldular. Buraları bir Türkmen yurdu yaptılar, ayak bastıkları toprakları erenler yurdu, erenler bahçesi yaptılar. Bıkmadılar, usanmadılar, yılmadılar. Sabırları taşları çatlattı, nankör gözleri kör etti. Ağular bal oldu. Koyunların memelerine süt, kör pınara su geldi. Onlar oturup bir yerde kalmadılar.

Çalışkanlıklarıyla örnek oldular insanlara, namuslu onurlu insan olarak baskılara boyun eğmemeyi öğrettiler, miskinliklerden kurtardılar insanları.

Yurdunu, toprağını işgal edenlerden kurtulmak için hiç istememelerine, karşı olmalarına rağmen gerekirse her türlü karşı gücü kullanmayı salık verdiler. Direnen Türkmenler oldular, yabancı işgalcilere karşı. Vatansız oldular, yurtsever oldular. İnsandan, emekten, haktan, adaletten yana bir dünya düzeni kurmak için ömürleri boyunca çalıştılar. Halkın ve Hakk'ın sesi olarak ölümsüz dizeler yazdılar. Her birinin mucizevi hayat öyküleri destanlaşarak kuşaktan kuşağa aktarıldı. Onların olduğu yerde haksızlık yoktu, hak ve adalet vardı, eşitlik vardı. Kin ile kibiri terk edenler tekkeler, dergahlara, ocaklara alınıyordu. Cem kurdular, kadınla erkeği bir araya getirdiler. Hakk geldi onlarla batıl zail oldu, eridi gitti. Postlarını serdikleri meydanlarda doğruluk, dürüstlükten başka bir şeye yer yoktu. Kaynayan kara kazanlardan pişen lokmalardan herkes yararlanıyordu. Hayatlarında

zenginden alıp fakire verme ilkesi vardı. Elinde fazla olan bunu paylaşıyor, fakirler doyuyorlardı.

Dergahlar, tekkeler, ocaklar bir ilim irfan yuvasıydı. Ham ağaçlara aşı vurmaya, boş arazileri tarla etmeyi, insan bedenini bir mükemmel alet olarak kullanıp sanat öğretmeye, hayvan derisini insanın birçok ihtiyacını gideren bir madde dönüştürmeyi erenler sayesinde öğrendi Anadolu ve Rumeli insanı.

Zalimlerin athları altında sadece kendi canını değil, en sevdiklerinin varlığını da feda eden, yolumuzun önder ismi, ciğerler paresi, mazlumlar şahı, büyük kahraman, kainat yıkılıncaya kadar yaşayacak olan İmam Hüseyin Efendimize ve yoldaşlarına bağlılık bir ibadettir. İşte önder, işte inanç, işte iman...

Medet Ya Hüseyin! Hakk senin sevginden mahrum olanlardan eymele...

Hakk bizi senin sevginle yakıp kavura...

Hakk zalimlerin zulmü altında ezilen tüm yeryüzündeki mazlumlara senin aşkını ulaştır...

Susuzluk çekenlere, gönlü darda olanlara sen ulaş medet ya Hüseyin!

Bizden nasibini esirgeme ya yüce pirimiz...

Seni dile getiren diller dert görmeye...

Seni çalan sazlar susmaya...

Yetiş çarımıza ya Muhammed Mustafa'nın, ya İmam Aliyel Murteza'nın, Fatümatül Zehra'nın emaneti...

Bir oymakla Anadolu'ya yürüyen Hünkar Hacı Bektaş gelince külekler yağla, balla doldu, kayalar dile geldi. Kuru değneğini diktiği yerden yeşeren çınar ağacının dalları dört kıtaya yayıldı. Adının ulaştığı yerlere esenlik, sağlık, barış gidiyordu. Hacı Bektaş bir halk adamıydı, kulda eksiklik aramıyordu, eksiklik noksanlık insandaydı, bunları arayanlardaydı. İslam Peygamberi Muhammed Mustafa'ya dayanan On İki İmamlar'dan Musa'yı Kazım soyundan gelen Hünkar kırk gün, kırk gece derin düşüncelere dalıp dünyayı, insanı, varlığı, kainatı, Tanrı'yı düşünmüş tefekkür etmişti. Kırk gün kırk gece semah edip, dolup boşalmıştı. Tüm kainattaki canlıları ruhunda hissetmiş, Muhammed Ali'nin nurunu eliyle kurutulmuş topraklara değdirmiş, bereket ve bolluk getirmişti. Onunla dile gelen kuşların dilinden anlayan, alemleri donatan Muhammed'in nefesiydi. Nice zorluklarla karşılaşmış Eyüp gibi bunlara sabretmişti. Zekeriya gibi testereyle kesilmek mi istenmemiş, Yakup gibi diyar diyar mı gezmemişti? Atalarının, yol önderlerinin emanetleri, şifreleri kendisine nasıl ulaşmışsa o da yanında yetişen dervişlerine bunları aktarmamış mıydı? Türkistan ilinin manevi önderi ve ulusu, Dedem Korkut'un dilinden konuşan Koca Ahmet Yesevi'nin emanetleri kendisine intikal etmemiş miydi? En büyük hazine olan dili, Türk dilini konuşarak hasetleri def etmemiş miydi? Ya dervişleri, dedeleri, babaları, ozanları, aşıkları, kamberleri? Onlar da bu değahta öğrendiklerini, duyduklarını dört kıtaya yaymamış mıydılar? Ta Yemen'e kadar uzanmamış mıydı bu ulu düstur? Alevi-Bektaşî yolu denilen, batini tasavvuf yolu denilen, Ali yanlılarının, yani Hakk'ı insanda bulan, insanda çok keramet gören, ezilenden yana, haklıdan yana, güçsüzden yana, doğrudan yana, dürüstten yana bir düzen kurmak ve bu dünyada hesabını vermek isteyenlerin yolu Viyana'ya kadar gitmemiş miydi? Gönülleri birbirine bağlayıp sular gibi çağlayan, bağlamanın ezgisinde dertlerini unutup umut deryalarına dalan, çocuklara em olup gelen bu yol nasıl bir yoldu? Buna akıl sır erer miydi? Sabırla bu yolun sonuna kadar gidilebilir miydi? Aşık Veysel gibi uzun ince bir yolda günlerce, yıllarca gidilse tünelin ucundaki ışık görünebilir miydi? Yangınlar içinden geçip, denizler üzerinde yürüyerek, dağlar üstünde uçup umutsuz hastalar iyi edilir miydi? Eski bir dost, eski bir hatıra gibi hani uzun yıllar önce kaybettiğimiz bir akrabamızı bulmuş gibi sevinir miydik, dedelerimizi, babalarımızı, ozanlarımızı yani Hacı Bektaş bendelerini görünce? Bir hastanın son demlerinde onu güldürür müydü anlatılan Bektaşî fıkraları? Yani yaşamı biraz da alaya alarak, nafil olduğunu bu hayatın, geçici olduğunu söyleyip kahkahayla gülünmez miydi? Bir çimene ayak basar gibi göçüp gitmek nasip olmaz mıydı, ozanların dizelerini dinleyene? Adları anılmayan meçhul ama kandilde, nurda parlayan erenlerin yolu ne kutlu bir yoldu? Bu yola binlercesi hizmet etmişti. Hangi birini sayalım ki, hangisinin insanlığı, ululuğu diğerinden aşığadır?

Pir Sultan Abdal'ım eydür erenler nerde

Kayasız çalırsız bir sahra yerde

Kerbela çölünde kandilde nurda

Gel Dinim İmanım İmam Hüseyin

Hoy'dan çıkıp gelen ve Hacı Bektaş'ın fikirlerini Batı Anadolu'ya yayan ve bir büyük dergah kuran Abdal MusaBursa'dan başlayarak Antalya'ya kadar uzanıp bu yöredeki insanları aydınlattı. Büyük tarlalarından derilen başaklar nice değirmende öğütülüp nimet olarak sofralara serilmişti. Yanında onlarca derviş yetiştirmişti. Onlar da nice insanları aydınlattı, insanlığı, tasavvufun zenginliklerini onlara taşımışlardı. Abdal Musa'nın Dergahı'nda yetişenKaygusuz Abdal bir büyük ozan olarak Mısır'a kadar tasavvuf kültürünü taşıdı. Değişleri dilden dile ülkeler aştı, Tuna boylarına ulaştı. Bir büyük ulu Yunus Emre vardı, Hakk'a sığınmış, Hakk'tan şiirler söylemişti. Ama o halkın içindeydi, halktan, halkından yanaydı. Hakk'ı bilen zaten nasıl halktan ayrı olabilir ki! Yüzyıllar sonra sözde onu seven sürüngen tayfasına bakın ki dostlar, güya Hakk adamı olan Yunus; uyuşturucu almış gibi, robot gibi, bozuk plak gibi aynı şeyleri söylemiş, suya sabuna dokunmamış bir fani adam! Hele mollaya bak sen, yüzyıllar aşmış şiirleri yaşam kokan, yiğit iken ölen gençlere ağıt yakan, hayat kavgasında, işgalcilerin karşısında, Hakk'ı insanda gören, insan seven bir Yunus'u alıp kendine koz yapacak, kendisi gibi dini kullanan, çıkar pazarlarında poz veren, bazı formülleri yerine getirmeyi ibadet sayan bir adam yapacak! Yok ya! Yunus Emre halk adamıdır zamanda; fakirliği, yokluğu, insanın insanın kurdu olduğunu görmüş, değişlerini halktan yana yazmıştır. O zaten farklı bir eren profili çizmektedir. İşte böyle büyük erenler de vardır bu topraklarda. Eren demek, veli demek, ozan demek belli bir mekanda ikamet eden hayatını sadece oraya adayan insan demek değildir, sevgili dostlar.

Eren demek, ozan demek gezen demektir, gören demektir, halkın içinde olan demektir, gerçekleri ama saf gerçekleri yazan demektir. Dünyanın gerçeklerinden soyutlanmış, kendisini her şeyden yalıtmış, aynı şeyleri ezber okumaktan başka bir şey bilmeyen insan ne ozandır, ne erendir, ne de velidir. Kadiya, mollaya minnet etmeyendir eren. Halkın yanında şiirler söyleyendir ozan. Bir dergahın baş köşesinde posta oturup sabahtan akşama kadar uyuklayan kişi veli değildir.

Bir Gözcü Karacaahmet vardır, Anadolu'nun gözcüsüdür. Şahin gibi bakar, ışığı bile deler bakışları. Terazisi doğru tartar. Haksızlığa geçit yoktur onun olduğu yerde. Gören, gözetendir. Böyle olmazsa nasıl bir veli olur, nasıl bir eren olur. Yoksa nasıl olur da yetmiş bin alemi nurundan yaratan Tanrı'nın yeryüzündeki temsilcisi olur?

Veliler, erenler Tanrı'nın yeryüzündeki temsilcileri değil midirler? Nice peygamberler gelip geçmiştir alemi nura batırmışlardır da onların yolundan izinden giden erenler, veliler de aynı tanrısallığı taşımazlar mı?

On İki İmamların soyundan, yolundan gelen; Seyid Battal Gaziler, Ebul Vefalar, Dede Garkınlar, Baba İlyaslar, Baba İshaklar, Baba Mansurlar, Ağu içenler, Seyyid Mahmut Hayraniler, Kureyş Babalar, Cemal Sultanlar, Kolu Açık Hacım Sultanlar, Haydar Sultanlar, Hamza Babalar, Üryan Babalar, Sultan Süceattin Babalar... aynı yolun yolcuları değil miydiler? Karadeniz'i bir baştan bir başa geçen Güvenç Abdallar, Kumral Abdallar, Geyikli Babalar, Sarıballar aynı ailenin fertleri değil miydiler?

Karadeniz'i aşır Romanya'ya Babadağ'ına giden Saru Saltuk değil midir beyaz atı üstünde ejderha yenen Hıristiyan mitolojik kahramanı bile geçip onların bile kalbinde yer edinen? Gücüyle, kuvvetiyle değil sadece haksızlıkları yok eden bir Türkmen eren olarak da Hıristiyanların gönlünü fetheden. Horasan yurdundan, Anadolu'ya, Anadolu'dan Balkanlar'a, sonra tekrar Anadolu'ya uzanan Zülfikar'dan ışıldayan nuru kuşatmıştı alemi.

Bir büyük Kızıldeli Sultan vardır, bir Seyyid Ali Sultan vardır, Rumeli'nin gözcüsü, fetihçisi, kapıları açan, kaleleri yıkan, haktan adaletten yana bir düzeni bereketli Balkan topraklarına götüren. Ve onun yolundan giden nice eren kök salmıştır ve Türkmen'in de buralara ebediyen kök salmasını sağlamıştır. Akyazılı Sultanlar, Otman Babalar, Demir Babalar, Hüseyin Babalar, Yunus Abdallar, Kademli Babalar, Kız Analar, Sofi Babalar, Hıdır Babalar, Dikmen Babalar, Elmalı Babalar, Sersem Ali Dede Babalar, Gül Babalardaha niceleri, yüzlercesi, binlercesi...

Erenler yurdunda, masmavi gökyüzünün içinde birer pırlanta gibi parlayan yıldızlar gibi kurdukları tekkelerde, dergahlarda, ocaklarda, ayaklarını bastıkları tüm topraklarda huzur ve güvenin adresleriydi erenler. Güllü gülle tartan terazileri vardı. Çocukla çocuk, kadınlı kadın, yaşlıyla yaşlı, dertliyle dertli olan kişilerdi. Onlar birer insan değil, birer melektiler. Işıktan yaratılmışlardı adeta. Ama toprak adamı oldular. Ayak bastıkları yerin toprak olduğunu, kendilerinin geldikleri toprağın ise turaplık simgesi olduğunu gördüler. Kışını, yazını, selini, baharını, kılığını yaşadıkları topraktan bir dakika bile ellerini kesmediler, umutlarını yitirmediler.

Hakk ademeydi, Hakk insanda olduğuna göre hizmetin en iyisi insana yapılmalıydı. İnsan insana yaklaştıkça, insan insan gönlüne girdikçe Tanrı'ya yaklaşabilirdi. Soyut olarak ne yerdedir, ne göktedir olmayan bir Tanrı'ya yakarmak niyeydi? Özünden fıskırttığı insana hizmet Tanrı'ya da en büyük ibadet değil miydi? Tanrı'nın insanın ibadetine ne ihtiyacı vardı? Elbette ismi anılacaktı, elbette ona eller açılacaktı, rahmet kapılarından geçilmek istenecekti ama insanı ezerek, ona işkence yaparak, her türlü kötülüğü ona reva görerek nasıl bir din önderliği, devlet adamlığı olabilirdi? İnsanı doğuştan günahkar gören bir anlayış, Allah'ın hiç ihtiyacı yokken ona ibadet etmeyi kurbacılayan anlayış nasıl bir anlayıştı? Bu hangi barbarlığın artığı bir anlayıştı? İnsanın kalbine korku salan, itlerini insanın üstüne salan bir devlet yöneticiliği nasıl bir yöneticilikti? Nerdeydi Allah'ın adaleti? Tanrısallık, asalet, adillik bu muydu? Yaşamı insana zindan eden bir anlayışın iyi bir yönetim olduğu söylenebilir miydi? Değiştirilemeyen bir düzen kötü bir düzen değil miydi? Dinlemesini bilmeyen, sürekli konuşan, kendi bildiklerini dayatan bir anlayış insanca olabilir miydi? Barış ancak özgürlüğün olduğu topraklarda sağlanamaz mıydı? İnsan özgür olmazsa, aklı hür olmazsa, yurt bağımsız olmazsa oradaki yaşam kölelik değil miydi? Tutsaklık sadece ayakların, ellerin zincirle bağlanmasıydı mı? Mağara kovuklarında bile bir araya gelip Hakk'ı zikreden, zalime boyun bükmeyen, erenlerin yolundan giden insanlar gerçek bir aydınlık yolda değil miydiler? Bu insanlar değil miydi, harama el uzatmayan, dahası Pir Sultan'ın köpekleri gibi, haram eti yemeyen hayvanlara sahip olanlar?

Bir ulu ozan Pir Sultan Abdal ki, adının anıldığı yerde yürekler titrer. Bir eren bir evliya, bir ulu ozan Pir Sultan Abdal. Ali'nin aşkıyla yanmış, yazmış...

On İki İmamlar'ın aşkıyla yanmış yazmış... Korkmadan, çekinmeden doğru bildiği şekliyle yazmış, söylemiş, çalmış... Çağları aşan, karanlıkları yırtıp geçen bir ulu ozan olmuş Pir Sultan, direncin sembolü olmuş, haykırışın örneği olmuş çağlayıp gelmiş dünden bugüne...

Her biri damlanın denizi anımsattığı gibi birbirine benzeyen, bir büyük yolun yolcuları...

İlim, irfan, fen sahipleri...

İnsandan, emekten, doğrudan yana bir dünya düzeni kuran, kurmak isteyen ulular...

Kimilerinin hayallerine bile sığmayacak güzelliklerin yaratıcıları...

Karanlıkları aydınlatanlar...

Can suyunu insanın kuru bedenine getirenler...

Bastıkları yerleri yeşertenler...

Erenler, veliler, alp erenler, ozanlar, bilgeler...

Bu toprakların erozyon gibi toptan sürüklenmesini, değerlerinin yok olmasını, insanlığının yanmasını engellemiş gönül savaşçıları...

Sevgi ormanları...

Kaf dağının ardındaki düşleri bu dünyaya taşıyanlar...

Mezarları türbe olan...

Ayak bastıkları yerler ziyaret olan...

Anamız, babamız, yarımız, evladımız, atamız, geçmişimiz, geleceğimiz, hafızamız, nurumuz, belleğimiz, hatramız, bizi bize anlatan büyük değerlerimiz...

Erenler Katarı...

AYHAN AYDIN